

ristade samtidigt av Visäte, och de ha säkerligen alltifrån början stått uppställda som nu intill varandra på vägen. U 613 är rest över en kristen man, som dött i dopkläder, U 614 måhända över en hedning, på vars minnesvård kristna symboler noggrant undvikits.

615. Tranbygge kvarn, V. Ryds sn.

Litteratur: B 270, L 327. Ransakningarna 1667—84; J. Hadorph, Resejournal (i Peringskiölds Monumenta 3); J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 209; UFT h. 8 (1879), s. 109.

Avbildning: P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 270).

Runstenen fanns enligt *Ransakningarna* »wedh Tranbyggie Qwarn, Straxt in om gierde nordan til». J. Hadorph fann den under sin resa 1684 »wid Tranbygge quarn». På träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* står antecknat: »Tranbygge Qwarn» (likaså B 270 och L 327). Stenen är sedermera icke omtalad, den saknas hos Dybeck och har förgäves efterforskats år 1941 och 1946.

Av teckningen i B 270 att döma, har stenen icke stått rest utan legat kullfallen på marken. Det har varit en hög, smal sten, vars övre hälft var upptagen av en runristning. Denna synes på 1600-talet ha varit rätt väl bevarad.

Höjd omkr. 1,95 m., bredd omkr. 0,50 m. Ristningens höjd omkr. 1 m.

Inskrift (enligt B 270):

sikuiþr · lit · risa staa þansa aft · brusa · faþur sin · kuþ hialbi · ant ans
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50

Sigviðr let ræisa stæin þannsa aft Brusa, faður sinn. Guð hialpi and hans.

»Sigvid lät resa denna sten efter Bruse, sin fader. Gud hjälpe hans ande.»

Till läsningen: Intet sk vid inskriftens början; icke heller efter 14 a, 18 a, 23 a, 36 r, 42 þ, 51 t, 54 s. 17 a har bst endast t. v. om hst. 18 a har den vanliga formen av a-runan, med bst skärande tvärs över hst nedifrån v. uppåt h.; fel för n. Bst i 31 a endast på h. sidan av hst. Framför 52 a finnes plats för en runa, som kan ha blivit förbisedd av tecknaren.

Ornamentiken är synnerligen enkel, utan några utsmyckningar av runslingan och med denna hopkomponerad med korset i mitten. Inskriften börjar nedtill t. h. och går motsols runt stenen och slutligen nedifrån uppåt i de båda vertikala korsarmarna. Runorna stå därför mot det vanliga bruket med foten utåt stenens kanter.

Om namnet *Sigviðr* se Sö 276, om *Brusi* U 333.

616. Tång, V. Ryds sn.

Pl. 4, 7.

Litteratur: D 1:11. R. Dybeck, Reseberättelse 1860 (ATA), s. 2; VHAAkad:s protokoll 1860 § 343; UFT h. 8 (1879), s. 109; Handlingar i ATA 1941, 1945.

Äldre avbildning: Dybeck a. a.

Omkring 700 m. S om vägkorset vid Sveden utgår en mindre väg västerut mot Brokmyra och Tång. I åkern S om denna väg finnas några ouppodlade stenbackar. I östra kanten av en av dessa står runstenen, omkring 200 m. S om byvägen och omkring 600 m. V om landsvägen, varifrån den är väl synlig.

Om fyndet av runstenen meddelar Dybeck (1860): »En mindre höjd mellan Lerberga och